

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **Krůta logistic s. r. o.**, se sídlem Medlov 217, zastoupený Mgr. Václavem Kotkem, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 10, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2014, č. j. 15809/2014-Mze-14132,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 5. 3. 2014, č. j. 15809/2014-Mze-14132, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Předmět sporu**

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státního intervenčního fondu ze dne 14. 11. 2013, č. j. SZIF/2013/0398396, jímž se žalobci poskytla dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2008 ve výši 161 645 Kč dle nařízení vlády č. 655/2004 Sb.

Žalobce podal dne 11. 2. 2009 Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu (dále též jen „SZIF“) žádost o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2008 podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení

skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti (dále jen „nařízení vlády“).

Rozhodnutím ze dne 16. 12. 2009, č. j. SZIF/2009/0456259, poskytl SZIF společnosti Krůta logistic s.r.o. dotaci v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2008 ve výši 161 654 Kč podle nařízení vlády. SZIF v tomto rozhodnutí konstatoval, že vzhledem k tomu, že žalobce dne 6. 11. 2008 přijal druhého člena, byla zohledněna obchodovaná produkce žalobce od data, kdy zajišťoval společný odbyt, tj. od 6. 11. 2008. Při výpočtu dotace tak nebyly zohledněny faktury za období od 1. 1. 2008 do 5. 11. 2008. Rozhodnutí SZIF bylo potvrzeno rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 16. 4. 2010, č. j. 3040/2010-11230.

Žalobce následně podal žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 16. 4. 2010, č. j. 3040/2010-11230. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 4. 7. 2013, č. j. 10A 154/2010-41, toto rozhodnutí Ministerstva zemědělství zrušil a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení.

SZIF následně dne 14. 11. 2013 vydal nové rozhodnutí ve věci č. j. SZIF/2013/0398396, kterým se poskytuje dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2008 ve výši 161 654 Kč. Dotace byla poskytnuta na obchodovanou produkci žalobce od data 6. 11. 2008, tj. ode dne, kdy došlo k přibrání dalšího společníka a tím došlo k naplnění podmínky zajištění společného odbytu zemědělské komodity.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobce namítá, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 10A 154/2010-38, kterým městský soud zrušil původní rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2010, č. j. 3040/2010-11230.

V odůvodnění tohoto rozsudku Městský soud v Praze vyslovil (a to na základě právního názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zaujatého v usnesení č. j. 7 As 80/2010-100) mimo jiné tento právní závěr: „*Správní orgány při posuzování splnění podmínek podle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády nejsou oprávněny opětovně posuzovat totožné skutečnosti, jako při zařazení určitého subjektu do programu Zakládání skupin výrobců. To samozřejmě za předpokladu, že se v mezidobí tyto skutečnosti nezměnily. Pokud tedy nedošlo z hlediska podmínek pro zařazení určitého subjektu do uvedeného programu k žádným změnám a rozhodnutí o zařazení určitého subjektu do uvedeného programu nelze žádným způsobem změnit, nemohou správní orgány své původní posouzení revidovat v rámci postupu dle ustanovení § 5 odst. 1 nařízení vlády. Správní orgány jsou povinny naopak zkoumat, zda žadatel o poskytnutí dotace splňuje podmínky pro její poskytnutí podle § 5 odst. 1 písm. a) až f) nařízení vlády, tj. zda byl do programu zařazen ve stanoveném období, zda splňuje podmínku roční obchodovatelné produkce či počtu členů a další ... Platí proto, že pro účely § 5 nařízení*

vlády se za „skupinu výrobců“ považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců.“

Aniž pro to byly dány důvody, žalovaný závazný právní názor soudu nerespektoval a byť žalobce byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, dotace za období od 1. 1. 2008 do 5. 11. 2008 mu nebyla přiznána.

Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný konstatuje, že SZIF v rámci nového řízení nezkoumal podmínky zařazení žalobce do programu Zakládání skupin výrobců a konstatoval, že žalobce plní podmínku dle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády. Nicméně přesto nebylo možné dotaci podle nařízení vlády přiznat, neboť podle § 5 nařízení vlády platí, že „Dotace za příslušný kalendářní rok se poskytne skupině výrobců na základě žádosti (§ 6), jestliže tato skupina výrobců...“ Z výše uvedeného plyne, že pouze subjekt, který plní definiční vymezení skupiny výrobců podle nařízení vlády si může nárokovat poskytnutí dotace podle nařízení vlády a teprve u takových společností je dále posuzováno, zda splňují podmínky dle § 5 odst. 1 písm. a) až f) nařízení vlády. Ve shodě s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2011, sp. zn. 1 As 23/2011, týkajícím se věcně totožné věci, je tak možné konstatovat, že není vyloučeno, aby do programu Zakládání skupin výrobců dle nařízení vlády byla zařazena tzv. jednočlenná společnost, rozhodnutí o jejím zařazení by nebylo řádně zrušeno, tato společnost by se změnila na vícečlennou a zažádala by o dotaci. V tom případě by jí dotace pouze s odkazem na to, že v době zařazení do programu byla jednočlennou společností, nemohla být odepřena. To však není případ žalobce, neboť v jeho případě je zřejmé, že i v době podání žádosti o dotaci setrval ve formě jednočlenné společnosti. Pokud se jedná o konstatování, že „pro účely § 5 nařízení vlády se za skupinu výrobců považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců“, obsažené v odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2013, č. j. 8 As 103/2012, pak z obsahu závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 80/2010 taková skutečnost nevyplývá, což bylo potvrzeno závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2012, sp. zn. 5 As 55/2010.

K vázanosti právním názorem soudu žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2005, sp. zn. 6 Ads 46/2003, dle něhož „vázanost správního orgánu právním názorem soudu je pak samozřejmě oslabena např. v případech, kdy správní orgán opře své nové rozhodnutí o jiný skutkový základ, než učinil ve svém dřívějším rozhodnutí“. V rámci nového správního řízení SZIF nezkoumal správnost zařazení žalobce do programu Zakládání skupin výrobců. V tomto řízení SZIF posuzoval žádost s ohledem k tomu, že žalobce dne 6. 11. 2008 přijal druhého člena. Proto byla zohledněna obchodovaná produkce od data, kdy žalobce zajišťoval společný odbyt (od 6. 11. 2008).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

V replice žalobce setrval na žalobě a jejích důvodech.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas. Nadto soud shledal, že zde existují důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Žaloba je důvodná.

Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 10A 154/2010-41, se zabýval skutečností, že ačkoliv byl žalobce rozhodnutím ze dne 3. 2. 2006, č. j. SZIF/2006/0028691 pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, nebyla mu poskytnuta dotace za období od 1. 1. 2008 do 6. 11. 2008 z důvodu, že jeho společnost nebyla v tomto období objektivně skupinou výrobců, tedy neměla alespoň dva členy.

Městský soud konstatoval, že judikatura správních soudů se k této otázce několikrát vyjádřila, a to dokonce přímo ve věcech dotací poskytnutých (za jiné období) žalobci. Při svém rozhodování vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 80/2010- 100.

Pokud jde o definici pojmu skupina výrobců dle § 2 písm. c) nařízení vlády nutno odkázat na rozhodnutí rozšířeného senátu, který dospěl k závěru, že skupinou výrobců dle § 2 písm. c) nařízení vlády se rozumí v souladu s čl. 33d odst. 1 a 2 nařízení Rady více subjektů sdružených ke společnému odbytu.

Podle argumentace rozšířeného senátu obchodní společnosti s jediným společníkem nesvědčily v rozhodné době důvody pro zařazení do programu Zakládání skupin výrobců. Přesto však byla do tohoto programu pravomocně zařazena. Toto rozhodnutí nebylo zrušeno nebo změněno ani v přezkumném řízení ani jiným procesně možným způsobem.

Rozšířený senát pod bodem 29 předmětného usnesení konstatoval, že nařízení vlády ve svém názvu i ve vymezení předmětu úpravy v § 1 rozlišuje mezi rozhodováním o zařazení skupiny výrobců do programu a rozhodováním o poskytnutí dotace. Pro oba tyto účely vymezuje samostatné podmínky; předmět obou řízení se nepřekrývá. Při splnění podmínek stanovených v § 3 nařízení vlády má žadatel na zařazení do programu právo. Zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělských komodit, do

programu je rozhodnutím, které je nezbytné k tomu, aby subjekt (skupina výrobců) mohl žádat o poskytnutí dotace v příslušném roce. Už samotné rozhodnutí o zařazení do programu tak je rozhodnutím o veřejném subjektivním právu žadatele. Pokud tedy jde o odpověď na otázku, zdali při rozhodování o dotaci lze znovu zkoumat podmínky zařazení do programu jednoznačně rozšířený senát uvedl, že nikoli. Podmínky pro zařazení do programu již při rozhodování o dotaci znovu posuzovány nejsou. Byla-li skupina výrobců zapsána do programu do 31. 12. 2006, splňuje tím prvou podmínku stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády. Podle rozšířeného senátu není podstatné, že při zjišťování podmínek pro poskytnutí dotace za každý příslušný kalendářní rok je rovněž zkoumáno, zda skupina výrobců splňuje podmínku roční obchodované produkce nejméně 3 000 000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů [§ 5 odst. 1 písm. c)], podobně jako je zkoumáno při zařazení do programu [§ 3 písm. a)]. Nové zkoumání těchto podmínek při poskytování dotace má vyloučit žadatele, u něhož došlo v mezidobí k takovým změnám, že přestal stanovené dotační podmínky splňovat. Nesleduje se zde totožnost podmínek; není vyloučeno, aby subjekt zařazený do programu v důsledku četnosti skupiny při poklesu jejích členů naplnil podmínky pro poskytnutí dotace rozsahem roční obchodované produkce. Zkoumání podmínek četnosti skupiny či obchodované produkce při poskytování dotace není revizí podmínek zařazení do programu; ostatně v takovém případě by byl zcela nesmyslný postup žalovaného, který původní rozhodnutí o zařazení do programu měnil v přezkumném řízení.

Na základě uvedeného právního názoru rozšířeného senátu dospěl městský soud v předchozím zrušovacím rozsudku k závěru, že správní orgány při posuzování splnění podmínek podle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády nejsou oprávněny opětovně posuzovat totožné skutečnosti, jako při zařazení určitého subjektu do programu Zakládání skupin výrobců. To samozřejmě za předpokladu, že se v mezidobí tyto skutečnosti nezměnily. Pokud tedy nedošlo z hlediska podmínek pro zařazení určitého subjektu do uvedeného programu k žádným změnám a rozhodnutí o zařazení určitého subjektu do tohoto programu nelze žádným způsobem změnit, nemohou správní orgány své původní posouzení revidovat v rámci postupu dle ustanovení § 5 odst. 1 nařízení vlády. Správní orgány jsou povinny naopak zkoumat, zda žadatel o poskytnutí dotace splňuje podmínky pro její poskytnutí podle § 5 odst. 1 písm. a) až f) nařízení vlády, tj. zda byl do programu zařazen ve stanoveném období, zda splňuje podmínku roční obchodovatelné produkce či počtu členů a další. Platí proto, že pro účely § 5 nařízení vlády se za „skupinu výrobců“ považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců.

Žalovaný v nyní projednávané věci tento závazný právní názor nerespektoval a žalobce za období od 1. 1. 2008 do 5. 11. 2008 nepovažoval za „skupinu výrobců“. Žalovaný tvrdí, že právní názor soudu nebyl povinen respektovat, protože své nové rozhodnutí založil na novém skutkovém základu, k čemuž uvádí, že v rámci nového správního řízení SZIF nezkoumal správnost zařazení žalobce do programu Zakládání skupin výrobců a že posuzoval žádost s ohledem na to, že žalobce dne 6. 11. 2008 přijal druhého člena.

S těmito důvody se soud neztotožňuje. Pokud jde o posuzování žádosti s ohledem na to, že žalobce dne 6. 11. 2008 přijal druhého člena, pak již v rozhodnutí ze dne 16. 12.

2009, č. j. SZIF/2009/0456259, poskytl SZIF společnosti Krůta logistic s. r. o. dotaci v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2008 ve výši 161 654 Kč podle nařízení vlády vzhledem k tomu, že žalobce dne 6. 11. 2008 přijal druhého člena. Nemůže se tak jednat o jiný skutkový základ, neboť právě na (mimo jiné) této skutečnosti bylo předchozí rozhodnutí žalovaného založeno.

Jiný skutkový základ spatřuje žalovaný dále v tom, že v rámci nového správního řízení SZIF nezkoumal správnost zařazení žalobce do programu Zakládání skupin výrobců. Zdejší soud k tomu uvádí, že jednak v tomto ohledu se nejedná o skutkový základ věci, ale o právní hodnocení, a jednak se nelze ztotožnit s tvrzením, že SZIF nezkoumal správnost zařazení žalobce do programu Zakládání skupin výrobců. Jestliže podle citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu platí, že pro účely § 5 nařízení vlády se za „skupinu výrobců“ považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, pak pokud žalovaný (resp. SZFI) dospěl k závěru, že žalobce skupinou výrobců není, ačkoli byl do programu pravomocně zařazen, fakticky tím reviduje pravomocné rozhodnutí o zařazení žalobce do programu Zakládání skupin výrobců.

Poukazuje-li žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As/2011-53, pak nelze jeho poukazu přikládat význam, neboť byl vydán ještě před shora citovaným usnesením rozšířeného senátu.

K poukazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As55/2010-70 zdejší soud konstatuje, že tento rozsudek zcela opominul právní názor rozšířeného senátu vyslovený v citovaném usnesení, že *„Nařízení vlády, jak ve svém názvu, tak i ve vymezení předmětu úpravy v § 1 rozlišuje rozhodování o zařazení skupiny výrobců do programu a rozhodování o poskytnutí dotace, přičemž pro oba tyto účely vymezuje samostatné podmínky; předmět obou řízení se přitom nepřekrývá. Při splnění podmínek stanovených v § 3 má žadatel na zařazení do programu právo. Zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělských komodit do programu je rozhodnutím, které je nezbytné k tomu, aby subjekt (skupina výrobců) mohl žádat o poskytnutí dotace v příslušném roce. Už samotné rozhodnutí o zařazení do programu tak je rozhodnutím o veřejném subjektivním právu žadatele. Podmínky pro zařazení do programu již při rozhodování o dotaci znovu posuzovány nejsou, byla-li skupina výrobců zapsána do programu do 31. 12. 2006, splňuje tím prvou podmínku stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády.“*. Naopak řada jiných rozsudků Nejvyššího správního soudu právní názor rozšířeného senátu následuje (např. č. j. 2 As 103/2010-68, č. j. 8 As 30/2011-94, č. j. 8 As 103/2012-45, č. j. 9 As 45/2012-36). V případě žalovaným odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 55/2010-70 se tak zjevně jedná o jednorázový excés. Nadto nelze opomíjet ani to, že Nejvyšší správní soud přímo ve vztahu k osobě žalobce a k jeho zařazení do programu Zakládání skupin výrobců rozhodnutím ze dne 3. 2. 2006, č. j. SZIF/2006/0028691, opakovaně (rozsudky č. j. 8 As 30/2011-94, a č. j. 8 As 103/2012-45) konstatoval, že *„skupinou výrobců ve smyslu § 5 tohoto nařízení se rozumí každý subjekt, který byl pravomocným rozhodnutím zařazen do programu Zakládání skupin výrobců“*. Tedy i kdyby našel žalovaný relevantní důvody pro odchýlení se o závazného právního názoru zdejšího soudu, měl vážit, zda na straně žalobce nebylo založeno legitimní očekávání, že jeho žádosti o poskytnutí dotace bude plně vyhověno.

Pro úplnost zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 103/2010-68, v němž se konstatuje: „*Při rozhodování o poskytnutí dotace je ve stěžovatelských případech nutno vycházet z toho, že je zařazen do programu, a to i přesto, že byl a je jednočlennou obchodní společností, tedy bez ohledu na to, zda toto zařazení bylo oprávněné. Skutečnost, že se žalovanému nepodařilo revidovat rozhodnutí o zařazení stěžovatele do programu v otevřené lhůtě, jde jen k jeho tíži a žalovaný se nemůže snažit tento, z jeho pohledu nežádoucí stav, napravit až v řízení o poskytnutí dotace obcházením pravomocného rozhodnutí o zařazení stěžovatele do programu.*“.

Lze shrnout, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2013, č. j. 10A 154/2010-41, přičemž nesnesl žádné relevantní důvody, které by jej zprošťovaly povinnosti tento právní názor respektovat. Na okraj soud poznamenává, že nesouhlasil-li žalovaný s předmětným závazným právním názorem soudu, měl možnost vyčerpat institut kasační stížnosti, což však neučinil.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil pro vadu řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), ve kterém je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Byť žalobce navrhoval též zrušení rozhodnutí prvního stupně, má soud za to, že to není v posuzované věci nezbytné, neboli že je možné zjednat nápravu v rámci odvolacího řízení. Zůstává proto na úvaze žalovaného, zda k nápravě přikročí sám či zda věc vrátí prvnímu stupni.

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 11 228 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z nákladů na zastoupení advokátem, které představují 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům za zastoupení patří i 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení za zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o 21 %.

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliku žalobce k vyjádření žalovaného, protože v tomto podání žalobce prakticky jen zopakoval argumenty uvedené v žalobě, a

nejednalo se tak z hlediska procesní ekonomie o vynaložení prostředků k důvodnému uplatňování žalobcova práva.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.